

Na koncu vasi v mali hiši, je povasoval angel smrti. Nezvan in nepričakovan je prišel in poljubil je malo Stanko, ki se je nasmehnila v slovo in odšla z božjim poslancem iz doline solz v kraj neizraznega veselja blaženih. Pri njenem truplu pa je plakal žalostni oče, tarnala nesrečna mati in jokali so bratje in sestre. A Stanka je ležala mirno, nepremično, brez čutno. Ni slišala in ni čutila, zakaj potekel je njen čas in prišla je njena ura . . .

Skozi malo, z rdečim zastorom zagrnjeno je pokuhala v sobo luna, kot bi hotela videti še enkrat tiste nedolžne Stankine oči, a ko je uzrla žalost, se je skrila za oblake.

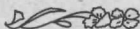
In prišle so sosede in so oblekle Stanko v lepo belo obleko in jo položile na mrtvaški oder. Ob odru pa so prižgale sveče in nanesele cvetk.

Potem so začeli prihajati ljudje, in težek vzduh je zavladal po sobi.

Pretrgano ihtenje in tihe molitve so motile smrtni mir.

Zunaj je pa snivala poletna noč svoj blaženi sen.

Gnjevoš.

Bolnica.

Pred nekaj dnevi je zbolela naša mala Zinka. Zdaj leži vsa bolna in uboga v svoji postelji. Tudi blede se ji, iz ust ji prihajajo nerazumljive besede.

Mama sedi kraj njene postelje in joka.

„Zinka! Zinka!“

Zinka se ne gane in zrè z velikimi, otroškimi očmi v svet.

„Ne umri še, Zinka!“

Tedaj se zganejo njene ustnice.

„Mama! Žejna!“

V trenutku ji ponudi mama vode. Zinka pije, a čisto malo; toliko, da si omoči jezik.

„Dostí!“

Počasi zapre oči in zaspi. —

Danes je pritekla v izbo sosedova Olga, vsa rdeča je bila in se je smehljala.

„Kje pa je Zinka?“

„Bolna je. V izbi leži.“

Olga se prestraši.

„Zinka bolna?“

„Da.“

Gre v drugo izbo in tamkaj ugleda mamo in Zinko.

„Zinka! Olga je prišla!“

Zinka odpre oči in se ozre v mamo.

„Kje je?“

„Tu. Poglej!“

Olga stopi k postelji.

„Zinka!“

„Olga!“

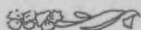
In zopet so se bolnici zaprle oči.

Olga je zajokala in odšla . . .

* * *

Zinka ne bo še umrla. Prišel je danes zdravnik in je rekel, da bolezen ni nevarna. Čez par tednov da je že lahko zdrava.

Zdrava bo zopet Zinka in takrat bo spet prišla Olga in se bo smehljala srečna . . . *Cvetinomiški.*

Prava pobožnost.

Neka osemletna deklica je pobožno molila v svoji spalnici. Bilo je že ob enajstih dopoldne. Kar pride nenadoma babica in se začudi: „Kaj pa delaš tukaj, dete moje?“ — „Molim k ljubemu Bogu, dobra babica!“ — „Ali nisi zjutraj molila?“ — „O, da!“ — „Kako pa, da si zopet zdaj prišla molit? Ali si se kaj